

Arrest

nr. 55 579 van 4 februari 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de "*beslissing tot terugnrijving*" van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 oktober 2010.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nummer 50 240 van 26 oktober 2010 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen.

Gezien het verzoek tot voortzetting en de memorie.

Gelet op de beschikking van 14 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 oktober 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats. Deze beslissingen werd verzoeker dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 21 oktober 2010, nadat verzoeker had geweigerd om gevolg te geven aan het hem betekende bevel om het grondgebied

te verlaten, een beslissing tot heropsluiting. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“(…) Wij, (M. N.), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid gelasten de Commandant van het Veiligheidsdetachement van de Nationale luchthaven Zaventem en de Verantwoordelijke van het gesloten centrum van 127 bis Steenokkerzeel de genaamde (S., A. R.) (...) Alias (S. A. K.) (...), ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te doen opsluiten in het gesloten centrum van 127 bis Steenokkerzeel om naar de Britse grens te worden geleid in toepassing van artikel 27, alinéa 3, van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

(…)

REDEN(EN) :

(…)

artikel 27, alinea 1: heeft geen gevolg geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten op 21/10/10 om 10u00. (...)

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn voorsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoeker om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.2. De Raad stelt daarnaast vast dat de bestreden beslissing een *“vordering tot heropsluiting”* betreft en niet, zoals verzoeker ten onrechte aangeeft, een beslissing tot *“terugdrijving”* of *“terugwijzing”*. Het feit dat in een beslissing waarin besloten wordt tot een vrijheidsberoving verduidelijkt wordt met welk doel deze maatregel genomen wordt, laat voorts niet toe om – zoals verzoeker voorhoudt – te besluiten dat er sprake zou zijn van een tweede beslissing.

Er dient verder ook te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing genomen is in toepassing van artikel 27, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en dat verzoeker, overeenkomstig artikel 71 van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot heropsluiting in overeenstemming is met de wet.

De bewering van verzoeker dat, indien de Raad zou oordelen dat de bestreden beslissing slechts een *“beslissing tot heropsluiting”* is, hij slechts kan besluiten dat verweerder naliet een duidelijke beslissing tot terugleiding naar het Verenigd Koninkrijk te nemen of ter kennis te brengen, doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Ter terechtzitting betoogt de raadsman van verzoeker dat er toch sprake kan zijn van een impliciete beslissing tot terugdrijving en dat ook een impliciete beslissing aanvechtbaar is. Hij stelt evenwel dat, aangezien zijn cliënt reeds onder escorte werd teruggedreven naar het Verenigd Koninkrijk, hij geen actueel belang meer heeft bij het aanvechten van deze impliciete beslissing daar deze volledig uit het rechtsverkeer verdwenen is. Zijn uiteenzetting laat bijgevolg niet toe tot een ander besluit te komen dan dat het ingestelde beroep onontvankelijk is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK